

[Victor Pürschel.]

der kun forlanger Misbrug. Paa dette Punkt forekommer det mig, at Bemærkningerne er direkte misvisende.

I § 10, 4de Stykke, fastsættes en Forældelsesbestemmelse, som stiller Ministrene gunstigere end andre Statstjenestemænd. Det er en almindelig Regel i Borgerlig Straffelov, at Ansvar for Embedsforseelser forældes ikke, naar Ansvarret overstiger Bødeansvar. Men for Ministrenes Vedkommende forældes det altsaa efter en kortere eller længere Tid; det vil i Almindelighed være saadan, at der skal være afholdt et Valg og derefter være forløbet 3 Maaneder; hvis det saa tillige er 2 Aar siden, at Forseelsen blev begaaet, saa er Ministeren fri. Altsaa i Virkeligheden en meget kort Forældelsesfrist. Den længste Forældelsesfrist, der begrebsmæssigt er mulig, altsaa med en Folketingsvalgperiode paa 4 Aar, vil saaledes blive 4 Aar og 3 Maaneder.

Saa siger § 10, 4de Stykke, at „Strafansvar efter denne Lov bortfalder ved Forældelse“. Dette Udtryk er efter min Mening i ganske overordentlig Grad uheldigt, fordi man i en Række af Tilfælde maa komme til det Resultat, at Ministeren kunde være straffet efter borgerlig Straffelov, men hvis man bare tiltaler ham efter denne Lov, saa er det forældet.

Hvis man derimod tiltaler ham for en Overtrædelse af Borgerlig Straffelovs Bestemmelser, hvordan gaar det saa? Jeg skal nævne et praktisk Eksempel paa det. Loven siger, at for Beslutninger i Statsraad og Ministerraad gælder denne Lovs Bestemmelser, men for Beslutninger i Ministermøder gælder almindelig borgerlig Straffelovs Bestemmelser — det siges udtrykkeligt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Og Resultatet deraf bliver altsaa, at en Minister, der i et Statsraad gør sig skyldig i Medansvar for en Beslutning, er fritaget for Strafansvar, naar Forældelsesfristen er udløbet, men hvis det sker i et Ministerraad, saa falder han ind under Kapitel 16, og saa forældes Strafansvaret ikke. Dette maa blive Resultatet af den Bestemmelse, der staar her, og jeg finder, det er et meget uheldigt Resultat.

Lovens § 11, der handler om Erstatningsansvaret, stemmer, saa vidt jeg kan se, med den almindelige Erstatningsregel. Dog er der den Begrænsning, at Erstatningsansvaret bortfalder ubetinget, naar Statsregnskabet er godkendt af Rigsdagen. Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen var inde paa den Betragtning, at hvis der forelaa et egentligt kriminelt Ansvar, saa burde Bestemmelsen ikke gælde. Ja, det er jeg meget i Tvivl om, hvorvidt man vil kunne hævde det, naar der her udtrykkeligt staar,

at Ansvarret skal bortfalde, saasnart Statsregnskabet er godkendt. Jeg vil ogsaa finde, det var rimeligt at indføre en Begrænsning: hvis der efter Godkendelsen fremkommer saadanne Omstændigheder, som ikke var kendt ved Godkendelsen, hvorefter følger, at Godkendelsen er meddelt under det, vi kalder for bristede Forudsætninger.

Jeg skal slutte med at sige, at det foreliggende Lovforslag efter min Mening, saa langt fra at skærpe eller klare Reglerne om Ministrenes Ansvar, paa en Række Punkter nærmest svækker Ministrenes Ansvar og paa en lang Række Punkter er saa uklart affattet, at Vindingen ved at have en særlig Lov synes mig i høj Grad tvivlsom. Jeg kan derfor ikke andet end anbefale det Udvalg, der bliver nedsat til Behandling af dette Forslag, at gennemgaa det meget nøje og at søge den bedst mulige juridiske Sagkundskab til Prøvelse af, om Forslagets Bestemmelser nu ogsaa helt igennem er saaledes, som de bør være.

Justitsministeren (Steincke): Naar jeg ser bort fra den sidste ærede Taler, hvad jeg i øvrigt ikke sagligt set skal gøre under Sagens senere Behandling, har jeg kun Grund til at takke de ærede Ordførere for den velvillige og saglige Behandling af dette Lovforslag. Navnlig vil jeg begynde med at takke den ærede Ordfører for Venstre for hans udtrykkeligt udtalte Tilfredshed med de udførlige Motiver. At disse vel ikke er saa udførlige, som de burde have været for at tilfredsstille det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, det er der jo ikke noget at sige til. Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem Hr. Krag udtrykkeligt udtaler sin Tilfredshed, for han er — ganske ligesom jeg — af den Overbevisning, at man ikke bør nøjes med to Ord, naar man kan sige det bedre i ti, og jeg har aldrig kunnet lide den Form, som man fra gammel Tid har anvendt saa tit, baade i Bemærkninger til Lovforslag og i ministeriel administrativ Praksis: at man finder eller ikke finder Anledning til dit eller dat — saa kan Folk selv om at regne ud, hvad Grunden er til det. Jeg har derfor ud fra min ringe Indsigt søgt at gøre disse Motiver saa udførlige som muligt, og jeg er glad over, at man paaskønner dette.

Der er i øvrigt fremsat en lang Række Bemærkninger om Enkeltheder, hvorefter Diskussionen naturligst bør føres i Udvalget, men jeg skal dog forsøge en kort Imødegaaelse af de fremsatte Indvendinger og at svare paa de Hovedpunkter, der har været fremme.